

[Petra Petersen.]

Ægteskabets Opløsning saa økonomisk daarlige stillede, at de ikke, selv om de har en Lejlighed, har Raad til at beholde denne. Mange enlige Mødre har ikke Raad til at bo i de Lejligheder, hvor Boligstøtteleven giver Huslejenedsættelse til børnerige Familier, og en Del enlige Mødre har ikke kunnet klare sig fri af Forsorgshjælp og er derfor udelukket fra at bo der. For de enlige Mødre, der har været gift, melder der sig ogsaa det Problem, at mange ikke er egnede til at tage Arbejde uden for Hjemmet. Ægteskabets Opløsning, der ofte er forarsaget af vanskelige økonomiske Forhold, daarlige Boligforhold eller fordi de paagældende slet ingen Bolig har, slider paa Kvindens Nervesystem og gør hende mange Gange uegnet til Arbejde. Dertil kommer, at mange Kvinder, hvis Ægteskab opløses ved Skilsmisse eller Død, ikke under deres Ægteskab har haft Arbejde uden for Hjemmet og derfor har vanskeligt ved at finde et egnet Arbejde. Mange kan heller ikke faa deres Børn passet, idet Mangelen paa Børneinstitutioner stadig er stor.

Normalbidraget til Børnene er saa lille, at mange Kvinder henvises til Forsorg. Faderens Normalbidrag i København udgør i Dag 33 Kr. til den ugifte Moder og 37 Kr. til den gifte, i Købstæderne 28 Kr. til den ugifte og 31 Kr. til den gifte, og i Landdistrikterne er det helt nede paa 23 Kr. til den ugifte og 25 Kr. til den gifte. Hertil kommer saa Moderens Bidrag, idet man regner med, at Faderen til Børn uden for Ægteskab yder $\frac{3}{5}$ og til Børn, født inden for Ægteskab, $\frac{2}{3}$, medens Moderen yder Resten. Det vil altsaa sige, at det samlede Normalbidrag til et Barn i København udgør 660 Kr., i Købstæderne 564 Kr. og i Landdistrikterne 456 Kr. Slutbeløbene for Børn, født i og uden for Ægteskab, bliver de samme, men Faderen betaler mindre til Barnet uden for Ægteskab. Alene det er højt udemokratisk, idet det offentlige derved er med til at opretholde Skellet mellem Børn, født i Ægteskab, og Børn, født uden for Ægteskab.

Normalbidraget, der er fastsat efter det Beløb, det koster at anbringe et Barn i et privat Plejehjem, svarer ikke til Virkeligheden. Intet Plejehjem kan i Dag forsørge et Barn for disse Beløb. En betydelig Forhøjelse af Normalbidragene er derfor paa-krævet.

For de enlige Mødre, der har Arbejde, melder der sig foruden Spørgsmaalet om det lave Bidrag ogsaa Problemet med Hensyn til Forskudsudbetaling. Hvis en Kvinde har Heldagsbeskæftigelse, vil hun let over-

skride Grænsen for Retten til at faa Normalbidraget udbetalt forskudsvis. Den Kvinde, der gaar paa Arbejde, og som meget ofte betaler store Beløb for at faa sine Børn passet i privat Pleje om Dagen, kan ikke klare sig uden Faderens Bidrag.

Her er ogsaa et Forhold, som efter min Mening trænger til at blive rettet. Naar en Kvinde ikke faar Bidraget udbetalt forskudsvis, men selv skal inddrive Faderens Bidrag, har hun kun ringe Mulighed — for ikke at sige ingen Mulighed — for at faa det Bidrag til Barnet, som er hendes Ret. For det meste opnaar hun ikke andet end at faa Manden sat til Afsoning — og det giver ikke Brød i Huset.

Jeg finder disse Forhold meget uheldige. I Stedet for, at den enlige Kvinde burde tilskyndes til at opnaa saa store Indtægter som muligt, for at hun kunde give sine Børn de bedst mulige Vilkaar, gør man det modsatte: man tvinger hende faktisk til ikke at tage Arbejde. Derfor maa Grænsen for Udbetaling af Bidrag enten slettes eller hæves ganske betydeligt. Man kan ikke, samtidig med at Kvinderne endnu er betydeligt daarliger lønnet end Mændene, lægge den væsentligste Del af Forsørgerbyrden over paa Kvinderne.

Da man i 1937 gennemførte den Svangerskabslovgivning, der forbyder Afbrydelse af et Svangerskab, og som byder Straf til den Kvinde, der ikke overholder Loven, var Hensigten ganske givet at værne den Spire, der var lagt til kommende Liv, og ikke at sætte saa mange Kvinder som muligt ind bag Tremmerne.

Naar man giver Kvinderne Pligt til at gennemføre deres Svangerskab og sætte Børn i Verden, maa man ogsaa give dem Ret dertil. Formelt har ugifte Kvinder Ret til at føde Børn, og et Ægtepar har Ret til at faa det Antal Børn, det ønsker sig. Men reelt ser det ganske anderledes ud.

I Aarene efter den første Verdenskrig, da Fødslerne var stærkt dalende, brugte man ofte den Paastand, at Kvinderne havde faaet andre Interesser og derfor ikke ønskede at sætte Børn i Verden. Det er en ganske forkert Paastand. Sunde og naturlige Kvinder — og det er største Delen af Kvinderne i vort Land — ønsker sig Børn. Men skal Kvinderne, samtidig med at de skal føde og opdrage deres Børn, kæmpe med store økonomiske Vanskeligheder, Vanskeligheder saa store, at hvert nyt Barn betyder en Forringelse af Familiens Levestandard, maa man ikke forbavses over, at Lykken og Glæden over at skulle give et nyt Barn Livet i Stedet bliver til Uro og Ængstelse.